

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
ХЕРСОНСЬКИЙ ФАКУЛЬТЕТ**

**ПРОФЕСІНА ПІДГОТОВКА ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В
УКРАЇНІ: МЕТОДОЛОГІЯ, ТЕОРІЯ, ПРАКТИКА**

*матеріали III Всеукраїнської науково-практичної
інтернет-конференції
(29 травня 2020 року)*

Херсон-2020

УДК 340.096:351.74(477)(063)

Затверджено на засіданні ВОНР Одеського державного університету внутрішніх справ, протокол № 7 від 20 травня 2020 р.

Професійна підготовка поліцейських в Україні: методологія, теорія, практика.
Матеріали III Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції (29 травня 2020 року). Херсон: Херсонський факультет Одеського державного університету внутрішніх справ, 2020. 190 с.

До збірника увійшли матеріали і тези доповідей, подані учасниками III Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції (29 травня 2020 року) до її Організаційного комітету. За своїм змістом роботи присвячені методологічним, теоретичним та практичним аспектам підготовки поліцейських в Україні.

Матеріали друкуються в авторській редакції. Відповідальність за дотримання академічної доброчесності, точність поданих фактів, цитат, цифр, прізвищ тощо несуть автори.

© Херсонський факультет ОДУВС, 2020

ЗМІСТ

Бездольний М.Ю.

ПРО ДЕЯКІ АСПЕКТИ НЕВІДПОВІДНОСТІ ЗМІСТУ НОРМАТИВНИХ АКТІВ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНОМУ ЗАКОНОДАВСТВУ УКРАЇНИ.....8

Безсонна Т.Ф., Тельна А. Ю.

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ СЛІДЧОГО ЕКСПЕРИМЕНТУ.....10

Бовдир О. С.

ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ЯК ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЦЕСУ РОЗВИТКУ КОМУНІКАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНІХ ЮРИСТІВ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН.....12

Божок С. Г., Гресько М. О.

НАПРЯМКИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ У ЗВО МВС УКРАЇНИ.....17

Бондар В. В., Починок Ю. О.

ПОВНОВАЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ.....23

Брусакова О. В.

ДОСЛІДЖЕННЯ АВІАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ, ЯК АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ КАТЕГОРІЇ.....26

Бутенко В. Г.

ПРАВОВІ ЦІННОСТІ ЯК ОСОБИСТІСНЕ ДУХОВНО - ФУНКЦІОНАЛЬНЕ НАДБАННЯ.....30

Вайда Т. С.

ПІДГОТОВКА ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ДО РЕГУЛЮВАННЯ ДОРОЖНЬОГО РУХУ: ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ЖЕЗЛА (ДИСКА) ТА ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ ПРИ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ В СУЧАСНИХ УМОВАХ.....34

Великий В. М.

ПРОБЛЕМА НАСИЛЬСТВА СЕРЕД НЕПОВНОЛІТНІХ.....40

Галуцько В.М.

МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ У ВИЩІЙ ШКОЛІ.....44

Жеглінська Т.О., Лукумська А.А.

ПРОБЛЕМИ БУЛІНГУ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЙОГО ПОДОЛАННЯ.....47

Жеглінська Т.О., Лукумська А.А.

ЗАХИСТ ПРАВА НА ЗДОРОВ'Я В УМОВАХ ЕПІДЕМІЇ КОРОНАВІРУСУ COVID-19.....50

Жеглінська Т.О., Федченко Т. К.

ОСОБЛИВОСТІ БОРОТЬБИ ЗТЕРОРИЗМОВИ КОНТЕКСТІ ПОРУШЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ.....53

Жильцов О. Л.

ПРЕДСТАВНИЦЬКІ ФОРМИ НАРОДОВЛАДДЯ В УКРАЇНІ.....55

Жильцов Олександр Леонідович

завідувач кафедри загальноправових та соціально-гуманітарних дисциплін Херсонського факультету Одеського державного університету внутрішніх справ, к.ю.н., м. Херсон.

ПРЕДСТАВНИЦЬКІ ФОРМИ НАРОДОВЛАДДЯ В УКРАЇНІ

Конституційно-правове бачення феномену народовладдя дозволяє виокремити два його інститути: безпосередня демократію і народне представництво. Детальніше зупинимось на останньому.

Принцип представництва є проявом як публічних, так і приватних інтересів, що проявляється у домінуванні тих або інших на різних історичних етапах розвитку держави. Представницька демократія дозволяє забезпечувати керованість складно-структурованими суспільствами, де існують диспропорції в економічному розвитку регіонів і значні соціальні відмінності, завдяки здійсненню ефективного контролю за діяльністю виборних посадових осіб. І саме тому серед основних прав громадянин, що закріплені конституціями багатьох держав, чільне місце посідає право обирати своїх представників.

Значною мірою сам народ визначає основоположні засади, системоутворюючі ідеї та організаційно-правовий механізм формування представницьких органів. Не випадково Б. М. Чичерін вважав, що представницьке правління є ознакою політичної зрілості народу [1, с.175]. Представництво народу – вищий різновид представництва, проте цим усе його різноманіття не вичерпується: воно може бути особистим, колективним,

корпоративним, професійним, партійним і т. д. Таким чином, представницьке народовладдя – це делегування народом або окремими соціальними утвореннями, що входять до нього, частини належних йому прав обраним на демократичних засадах представницьким органам державної влади та місцевого самоврядування [2, с.4]. На думку С. М. Мул, народне представництво як складний соціально-політичний феномен слід розглядати у трьох аспектах: - в інституційному аспекті під народним представництвом розуміються політико-правові інститути, організаційні форми, що створюються з метою проведення народної волі, відображення загально-соціальних інтересів у політиці; - у функціональному аспекті народне представництво розглядається як функція, що здійснюється носіями державної влади, державно-владними структурами, котрі створюються з найрізноманітнішою метою, що не обов'язково визначається необхідністю проведення загальнонародної волі; - в ідеологічному аспекті народне представництво інтерпретується як певна ідея соціальної справедливості, ідея такого справедливого управління суспільством і державою, за якого повною чи принаймні максимально можливою мірою проводяться загальносоціальні інтереси. Інтерпретована в такому аспекті ідея народовладдя близька за змістом ідеї демократії як формі правління, що створюється шляхом делегування народом владних повноважень своїм обранцям, які повинні використовувати ці повноваження виключно для забезпечення «народного блага» [3, с.12].

Слід вказати, що важливим предметом правової науки, в контексті дослідження феномену народовладдя, є особливості правового статусу політика – особи, котрій певна частина народу довірила представляти свої інтереси. Отримавши довіру соціальної спільноти, політик виявляється включеним до політичного інституту і стає виразником інтересів панівної еліти. Він змушений підкорятися не тільки інтересам презентованої ним соціальної спільноти, а й законам і нормам, що поширюють вплив на діяльність політичного інституту. Як правило, наступні вибори показують, наскільки та чи інша поведінка є

визначальною для оцінки діяльності та політичних перспектив того чи того народного представника.

Підтримуючи ті чи ті політичні утворення, громадяни отримують можливість переносити свої вимоги у сферу прийняття політичних рішень. Таким чином, система народного представництва, яка впроваджується, зокрема, і через діяльність політичних партій, виступає як посередник між державою і суспільством і призначена для вираження і захисту інтересів різних соціальних груп та спільнот.

Представницька демократія, поряд із перевагами, має і свої вади, до яких слід віднести: а) народ у міжвиборчий період усувається від влади; б) йде процес бюрократизації державного апарату; в) за умов представницької демократії значно підвищується небезпека прийняття на державному рівні рішень, які не відповідають інтересам більшості населення країни, а мають на меті задоволення інтересів правлячої еліти, олігархічних угруповань; г) через упровадження представницької демократії відбувається збільшення кількості ланок між народом та державною владою, внаслідок чого вихідні інтереси і прагнення виборців трансформуються так, що кінцевий результат не має нічого спільного з вихідними прагненнями народу [4, с.144-145].

У сучасному світі проявляються негативні тенденції, пов'язані зі зниженням соціальної цінності народного представництва. У гонитві за раціональними, але спрощеними формами управління справами держави влада намагається уникнути складного й тривалого процесу пошуку компромісу, не витрачати багато сил і часу на виявлення, узгодження та врахування різноманітних інтересів громадян. Проте серйозну небезпеку в разі сприйняття цієї концепції становить вихолощення суті інститутів представницької демократії.

Відповідно до статті 25 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права кожний громадянин повинен мати без будь-якої дискримінації і без необґрунтованих обмежень право і можливість «брати участь у веденні

державних справ як безпосередньо, так і за посередництвом вільно обраних представників» [5].

До основних сутнісних ознак інституту представництва, який має єдине джерело походження та спільну юридичну природу, можна віднести такі:

- 1) вільне обрання представника є природним правом кожної особи, у тому числі виборця;
- 2) представник може діяти як від імені однієї фізичної (юридичної) особи, так і від імені групи осіб, у тому числі колективу, спільноти, громади (певної кількості виборців);
- 3) представник діє в інтересах особи (осіб);
- 4) представник діє в межах повноважень, закріплених за його посадою у відповідних нормативних актах або ж наданих йому у виданому дорученні;
- 5) представник представляє інтереси особи (осіб) перед чітко визначеним (у більш-менш конкретній формі) колом суб'єктів;
- 6) всі свої права (повноваження) представник отримує безпосередньо від довірителя, а отже, представник не може мати більше прав, ніж має довіритель;
- 7) представник і довіритель можуть одночасно і разом управляти справами довірителя для досягнення поставленої цілі.

Індивідуальними суб'єктами представницького народовладдя можна вважати громадян України, які отримують представницький мандат шляхом вільного їх обрання на відповідні посади. До таких суб'єктів належать:

- 1) депутати всіх рівнів;
- 2) Президент України;
- 3) сільський, селищний, міський голова;
- 4) уповноважені представники у сфері професійного самоврядування тощо.

До колективних суб'єктів представницького народовладдя належать усі представницькі органи:

- 1) парламент (Верховна Рада України);
- 2) Верховна Рада Автономної Республіки Крим;
- 3) обласні, районні, міські, селищні та сільські ради;
- 4) органи самоорганізації населення;
- 5) представницькі органи професійного самоврядування.

Як висновок слід наголосити на тому, що народне представництво в системі влади, владних повноважень є важливим засобом розвитку та здійснення народовладдя, формування правової держави та громадянського суспільства, становлення й утвердження широкої представницької демократії.

При цьому система видів представницького народовладдя не обмежується органами публічної влади, що формуються за функціонально-територіальною ознакою, а має бути доповнена виборними органами професійного представництва (органи суддівського, адвокатського, нотаріального, студентського самоврядування тощо). Можна констатувати, що у сучасному світі проявляються негативні тенденції, пов'язані з пониженням цінності народного представництва. Представницькі органи фактично змушені вирішувати суспільні справи за допомогою раціональних, але спрощених форм прийняття владних рішень.

Література

1. Чичерин Б. Н. О народном представительстве. М.: Типогр. Грачева и К°, 1866. 553 с.
2. Комарова В. В. Референдум в системе народовластия в Российской Федерации : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02. М., 1995. 224 с.
3. Мул С. Н. Социально-исторические условия и концептуальные основания российского парламентаризма: автореф. дис. ... канд. юр. наук. СПб., 2004. 21 с.
- 4.Скрипнюк О. В. Конституційне право України : підруч. для студ. вищ. навч. закл. К. : Ін Юре, 2010. 672 с.
- 5.Міжнародний пакт про громадянські і політичні права від 16 грудня 1966 року. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_043